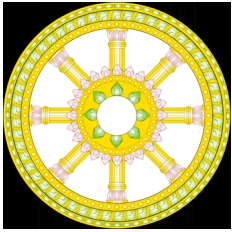

•เขียนโดย manager•

•วันเสาร์ที่ 22 มีนาคม 2014 เวลา 19:24 น. - •แก้ไขล่าสุด •วันเสาร์ที่ 22 มีนาคม 2014 เวลา 19:26 น. •

ภิกษุทั้งหลาย อาชีพต่ำที่สุด ในบรรดาอาชีพทั้งหลายคือการขอทาน.

ภิกษุทั้งหลาย คำสาปแช่งอย่างยิ่ง ในโลกนี้ คือคำสาปแช่งว่า “แกถือกระเบื้องในมือเที่ยวขอทานเถอะ” ดังนี้.

ภิกษุทั้งหลาย กุลบุตรทั้งหลาย เข้าถึงอาชีพนี้เป็นผู้เป็นไปในอำนาจแห่งประโยชน์ เพราะอาศัยอำนาจแห่งประโยชน์, ไม่ใช่เป็นคนหนีราชทัณฑ์ ไม่ใช่เป็นคนขอให้โจรปล่อยตัวไปบวช ไม่ใช่เป็นคนหนีหนี้ ไม่ใช่เป็นคนหนีภัย ไม่ใช่เป็นคนไร้อาชีพ, จึงบวช อีกอย่างหนึ่ง กุลบุตรนี้บวชแล้ว โดยที่คิดเช่นนั้นว่าเราทั้งหลายเป็นผู้ถูกหยั่งเอาแล้ว โดยชาติ ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกขะ โทมนัส อุปายาสทั้งหลาย เป็นผู้อันความทุกข์หยั่งเอาแล้ว มีความทุกข์เป็นเบื้องหน้าแล้วทำไฉน การทำที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้ จะพึงปรากฏแก่เรา ดังนี้.

ภิกษุทั้งหลาย แต่ว่ากุลบุตรผู้บวชแล้วอย่างนี้กลับเป็นผู้มากไปด้วยอภิชฌา มีราคะแก่กล้าในกามทั้งหลายมีจิตพยาบาท มีความดำริแห่งใจเป็นไปในทางประทุษร้าย มีสติอันลึ้มหลงแล้ว ไม่มีสัมปชัญญะ มีจิตไม่ตั้งมั่นแล้ว มีจิตหม่นไปผิดแล้ว มีอินทรีย์อันตนไม่สำรวมแล้ว.

ภิกษุทั้งหลาย เปรียบเหมือน ดุ้นฟืนจากเชิงตะกอนที่เผาศพ ยังมีไฟติดอยู่ทั้งสอง ตรงกลางก็เปื้อนอุจจาระย่อมใช้ประโยชน์เป็นไม้ในบ้านเรือนก็ไม่ได้ ย่อมใช้ประโยชน์เป็นไม้ในป่าก็ไม่ได้, ข้อนั้นฉันใด;

ภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวบุคคลนี้ว่ามีอุปมาเช่นนั้น; คือ เป็นผู้เสื่อมจากโภคะแห่งคุณที่สุดด้วย, ไม่ทำประโยชน์แห่งสมณะให้บริบูรณ์ ด้วย.

ชนธ. สั. ๑๗/๑๑๓/๑๖๗.